

това за Калоферъ и Пазарджикъ. Такъжъ навѣтъ не можаше да остане безъ изслѣдование, затова пратихъ ся вѣрни чиновници да ся научатъ за тая работъ, които и показахъ истинъжъ, чи се това, що съдържава молбата имъ, е лъжовно, защото учението имъ е сообразно съ царското желание, и така завистниците останахъ посрамени, пжкъ школитъ продължаватъ учението.

Освѣнъ това друго нѣщо още може да преостанови нашитъ успѣхи, това е, дѣто лане ся напечатахъ правила за училището, по които тия подпадатъ подъ владическитъ самоволна власть. Той може да туръ и ваде надзиратели и учители школски; той може да назначи какво да учътъ и пр. — Защото владицитъ сега не сж бжлгаре, сѣкий може да предвиде, чи бжлгарскитъ школи и самитъ церкви отъ еднъ и другъ годинъ щж ся обжрнатъ въ гръцки . . . Дали е суждено¹⁾ въ това време, дѣто милостивиятъ Султанъ развива по сѣко мѣсто образованието, бжлгаретъ да ся погръчатъ!? — Пази Боже!

Суетенъ щеше да е той страхъ, ако Бжлгариятъ имаше владици отъ языкъатъ си; но и да ся подадохъ лане на царъатъ много молби за това, желанието имъ не можж да стане, защото ония, които сега иматъ въ ржцитъ си тия мѣста, не щжтъ никакъ да ги оставятъ, като прибилни²⁾ за тѣхъ. Но надевами ся, чи ще да дойде времето да ся умилистави Султанъатъ надъ бжлгаретъ, защото свято евангелие така гласи: „Просете, и ще ви ся даде; тржсете, и ще намѣрите; чукайте, и ще ви ся отвори“ (Мат. 7, 7).

Ако Богъ даде здравие и животъ, не щемъ остави и напредъ да обявяваами нашитъ мисли за просвѣщението ни; между това отдавамъ на сичкитъ родолюбци братското ми привѣтство.

Одеса,
день февруария 1847 годинъ.

Василий Априловъ.

¹⁾ Сждено. ²⁾ Изгодни.